

Jacobin nauris

Jos Jacob olisi syntynyt päivää aiemmin tai myöhemmin, hänen nimekseen ei olisi tullut Jacob. Hänen isänsä olisi nimennyt hänet toisen pyhimyksen mukaan toisella nimellä. Ei Jacobin kastetilaisuus tuolloin olisi myöskään osunut sille kohtalokkaalle päivälle, jona kirkkoon tuotiin kylän ensimmäinen mustan surman uhri.

Kuin ihmeen kaupalla Jacob selvisi mustasta surmasta, mutta hänen vanhempansa saivat tartunnan ja menehtyivät. Jacob kasvoi orpokodissa, jossa askareet jaettiin nimen etukirjaimen mukaisessa järjestyksessä. Niinpä siis, koska Jacob oli Jacob, hän kävi kaupungissa ostamassa nauriita juuri tuona päivänä.

Niin Jacob sitten valitsi kimpun nauriita. Jos hän ei olisi ollut elämäkokemusten vuoksi hieman neuroottinen, hän ehkä olisi päätenyt johonkin toiseen nauriskimppuun, mutta kolmas vasemmalta se oli... Ei kun hetkinen. Jacob päätti hetken mielihoiteesta koittaa vastustaa neuroottisia taipumuksiaan, ja valitsikin neljännen kimpun vasemmalta.

Matkalla orpokodille Jacob jälleen retkahti neuroottiseen tyyliinsä huomattessaan, että yksi nauriista näytti omituiselta. Jos Jacob ei olisi huomannut sitä ja heittänyt sitä olkansa yli läheiseen ojaan, tarina olisi jäänyt Jacobiin. Mutta tarina jatkui.

Tarina jatkui tosin vasta, kun nauris oli saanut rauhassa tuottaa lisää satoa. Silloin eräs Johanna huomasi ryppään nauriita ojassa perheen pellon vierellä, ja kutsui miehensä paikalle. Nauriit olivat kaikki hieman kummallisen näköisiä, ja tästäkö pariskunta innostui.

Tuolloin nimittäin uskottiin sillä seudulla, että erikoisen muotoiset nauriit olivat juuri niitä parhaita – merkkejä naurismaan hengen siunauksesta. Niin Johannan perhe sitten renkeineen kaskesi läheisen metsän ja kylvi kasketulle maalle naurista. Sato olikin kohtalainen, eikä kulunut kovin montaa vuotta, kun aina Liivinmaalta asti tultiin maistamaan Mansfeldin ihmenauriita.

Nämä nauriithan olivat makeampia, kuin mitkään muut nauriit tai sitten ne olivat poikkeuksellisen terveellisiä – suorastaan ihmelääkettä. Vai olivatko ne kuitenkin vain paras suoja noituksia vastaan? Kukaan ei tiennyt, mutta jokainen vakuutti tietävänsä jotakin tästä ihmeestä – kaikki paitsi eräs kaivosmies nimeltänsä Hans.

Hans seurasi tapahtumia, ja tilanne veti häntä kahtaalle. Toki vanhan Hansin perheelle toi menestystä, että kaupungissa kävi hyvin toimeentulevaa väkeä, mutta kun kyseinen väki tuli kaupunkiin saadakseen maistaa ylihintoisia hassunmuotoisia nauriita. ”Mitä hulluutta”, Hans ajatteli. Ja hän lähettikin kirjeen oppineelle pojalleen, jota kutsui ”Martti-maisteriksi”, ja josta toivoi kovasti lakimiestä.

Martti tulikin kesällä ihmettelemään tapahtumia. Martti-maisteri ei kuitenkaan voinut tilanteelle mitään yhtään sen enempää, kuin hänen isänsäkään. lopulta poika lähti takaisin opinahjoonsa Erfurthiin päin. Valitettavasti vain naurisvillitys oli levinnyt jo niin pitkälle, ettei poika tahtonut pysähtyä edes ukonilmaa pitämään ennen, kuin oli Stottenheimin tienoilla jotua salaman lyömäksi.

Silloin Martti-maisteri huusi avukseen Pyhää Annaa ja teki samantien munkinlupauksen.

Ukonilma kulki ohi. Kummallisen muotoiset nauriit jäivät pian unholaan, kuten oli jäänyt se Jacobkin, joka oli koko sopan täysin vahingossa keittänyt. Myös Johanna miehineen unohtui historialta. Martti-maisteri sen sijaan seurasi munkkislupaustaan.

Vain kahtatoista vuotta myöhemmin Martti sitten esitti 95 teesiä, ja siitä se tarina vasta alkoi. On kuitenkin huomattavaa, ettei Martti olisi koskaan saanut teesejään valmiiksi, jos se tikka, joka aina häiritsi Martin ajatustyötä ei olisi juuri sopivasti sattunut löytämään matoisaa puuta kaukaa toisesta metsästä, mutta mistä se matoisa puu sinne kasvoi? No se onkin aivan toinen tarina.